

CUVÂNT DUHOVNICESC AL SFÂNTULUI IOAN DE KRONSTADT

Sfântul Ioan de
Kronstadt
icoană

Prietenia cu trupul nostru și farmecul plăcerilor trupești sunt pricina păcatelor noastre, pricina răcelii față de Dumnezeu, a împătimirii de lume și de părutele, trecătoarele, pieritoarele ei bunătați, pricina leneviei și nepăsării noastre sufletești. Au dormitat toți, și au adormit (Mt. 25,5). Se cere credincioșie și devotament față de Domnul din partea fiecărei făpturi înțelegătoare - iar ca să fim credincioși și devotați Domnului trebuie să lepădăm împătimirea de trupul nostru pătimăș și de lumea preacurvară și păcătoasă, care ne înșală cu plăceri de o clipă. Trebuie să încetăm a fi robi ai pântecelui, ai teatrului, ai cărților de joc, ai cercului, robi ai chefurilor de tot felul, ai tutunului, robi ai argintului și ai aurului și ai modelelor excentrice.

Tu, de pildă, adorator al teatrului, te vei îndreptați oare la judecata lui Dumnezeu pentru împătimirea de el ? Nu, pentru că din pricina lui ai uitat de Dumnezeu, de biserică, de cuvântul lui Dumnezeu, de rugăciune, de înalta menire a sufletului tău, care a fost zidit după chipul lui Dumnezeu, ai uitat de viața veșnică și de pregătirea pentru aceasta, de milostenie, de feciorie și de întreaga înțelegere, de înfrânare. Iar tu, iubitorule de câștig și hrăpărețule, oare te vei arăta drept înaintea lui Dumnezeu când te va judeca după faptele tale ?

Nu: te vor strivi aurul tău, lăcomia ta, zgârcenia și lăcomia ta; străin vei fi de milostivirea lui Dumnezeu, pentru că nu l-ai miluit pe aproapele tău.

Vei fi aruncat în focul gheenei, și nu ți se va da nici măcar o picătură de apă, care să te răcorească și să potolească pârjolul iadului. Iar tu, curvarule, vei primi oare milă la Judecată dacă nu te vei pocăi și nu te vei lăsa de preacurvia ta, de nu vei plânge pentru ea, de n-o vei șterge prin milostenie și înfrânare ? Și nimeni dintre cei legați, împătimiți de umbra care este această lume, de amăgitoarele ei plăceri, nu va fi miluit dacă nu se va pocăi.

O, cât de mulți sunt cei ce au păcătuit și s-au pocăit, și au fost miluiți! Cât de mulți sunt în rai foștii curvari, ucigași, lacomi, care s-au pocăit, au intrat în rai și se desfată de fericire!

Cât de mare este iubirea de oameni a lui Dumnezeu? Cât de mare este puterea răscumpărătoare a Crucii, sângele Mielului lui Dumnezeu, al lui Iisus Hristos, care a fost vărsat pentru lume! Cu ce se vor îndreptați necredincioșii, trufașii, învârtoșații, nesupușii, deznădăjduiții ? Pentru ei stă gata milostivirea lui Dumnezeu dacă se vor întoarce cu smerenie către Dânsul, Care voiește ca nimeni să nu piară, ci ca toți să se mântuiască (1 Tim. 1, 4). Doamne, iartă-ne pe noi, preoții, care degrabă (neavând vreme îndeajuns) punem mâna dezlegătoare peste cei ce se pocăiesc. Nu ne osândi pentru aceasta și pentru multe altele.

Bagă de seamă la trupul tău cel multpătimaș că el îți este foarte mare dușman: printr-o mie și una de poftă, el vrea să depărteze sufletul tău de Dumnezeu, să-l slăbănogască, să-l spurce, să îl omoare. Îl slăbănogeste prin lenevirea și răceala față de rugăciune, față de metanii, față de cugetarea la cele dumnezeiești. O, vrăjmaș casnic, atotviclean, înșelător ! Cât voi mai fi cu tine ? Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia ? (Rom. 7,24). Întrucât păcatul de tot felul a pătruns adânc în toată ființa omului – în sufletul și în trupul lui – și s-a amestecat cu ea, Domnul, preaînțeleptul Făcător și Doctor bine a voit a tămădui omenirea însuși unind cu ea Dumnezeirea Sa și omenitatea Sa și dându-i să guste preacuratul Său Trup și preacuratul Său Sânge. În ce mediu înalt a fost pus creștinul ! În ce preainaltă și sfântă societate a fost înscris ca creștin și mădular al Bisericii! Nu sunteți străini și venetici, ci împreună-cetățeni cu sfinții și apropiați ai lui Dumnezeu (Efes. 2, 19-20).

Adu-ți aminte, creștine, de acest lucru, și trăiește în chip vrednic de chemarea ta, în toată fapta bună. Nu cumva dai întâietate făpturii față de Făcător și nu cumva iubești mai mult făptura decât pe Făcător? Este neapărată nevoie ca orice om să vină la înțelegerea cea adevărată și să se deprindă a-L cinsti și a-L iubi fără fățarnicie pe Făcătorul Cel veșnic, personal, iubitor, și a disprețui de dragul iubirii Lui iubirea cea pământască, împătimită.

(Sfântul Ioan de Kronstadt, *Însemnări*)